

Begrundelse

Fra 1. januar 2003 sker der en række EU-harmoniseringer i reglerne for kørsel af ikke-erhvervs-mæssig personbefordring – ikke mindst vedrørende uddannelseskravene til føreren.

Ændringen vil betyde, at ingen kan deltage i en transport i »egen bus« ud over en radius af 50 km fra bussens hjemsted. Spørgeren er bekendt med socialministerens svar, dateret den 20 august 2002, som fremgår af Socialudvalgets alm.del. bil. 776. Spørgeren tror ikke på, at de pågældende steder har råd til at bruge ca. 8.000 kr. pr. person, der skal have adgang til at køre bussen og til at få de nye kvalifikationsbeviser. Samt en udgift på ca. 10.000 kr. ekskl. moms til eftermontering af fartskive (de fleste steder ejer ældre køretøjer).

Hvis kun få ansatte får adgang til at føre bussen, vil brugerne ikke få optimal glæde af den bus, hvis drift de betaler til i den ydelsespakke, de køber. Kun meget få vil kunne deltage i en offentlig transport – ellers havde stedet jo heller ikke fået tilladelse til at købe en bus på de særlige betingelser »institutionsbetingelser«.

De kan ikke profitere af almindelige turist- og familieture rundt i Danmark eller tage på en smuttur til Tyskland. Transportmuligheder begrænset af en 50 km radius vil være et voldsomt tilbageskridt i de pågældende personers liv. Det vil være et tab, der for mange vil blive oplevet som stærkt frihedsbegrænsende.

Svar (27/12 02)

Justitsministeren (Lene Espersen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Rigspolitichefen om en udtalelse.

Når denne udtalelse foreligger, vil jeg vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1117

Til udenrigsministeren (12/12 02) af:

Jeppe Kofod (S):

»Kan udenrigsministeren forklare, på hvilket dokumentarisk grundlag den danske regering skelner imellem de iranske organisationer NCRI

og MKO, når det forholder sig således, at de amerikanske og britiske regeringer mener, at NCRI og MKO er en og samme organisation?«

Svar (6/1 03)

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

»NCRI udsendte i 1995 en bog, »Democracy Betrayed« som reaktion på en rapport fra oktober 1994 fra det amerikanske udenrigsministerium til Repræsentanternes Hus' udenrigsudvalg, i hvilken State Department udtalte sig negativt om MKO og betegnede organisationen som udemokratisk og voldelig og anklagede den for terrorhandlinger og for at støtte Irak. NCRI's bog indeholder bl.a. en biografi af MKO og NCRI. Ifølge NCRI's egen beskrivelse blev MKO dannet i 1965 som en modstandsgruppe i Iran vendt mod Shahens diktatur og den amerikanske indflydelse i Iran. MKO deltog sammen med bl.a. Ayatollah Khomeini i revolutionen i 1979. Interne stridigheder på den revolutionære side førte dog til, at MKO i 1981 blev erklæret som hovedfjenden af den islamiske revolution og måtte gå i landflygtighed. På MKO's initiativ dannedes ligeledes i 1981 NCRI. NCRI består af 6 politiske oppositionspartier og –grupper samt et par hundrede personlige medlemmer blandt fremtrædende iranere i opposition til styret i Teheran, men samler langt fra hele den eksil-iranske opposition. NCRI har sine egne vedtægter og formålsparagraffer og er således formelt ikke identisk med MKO. Hverken MKO eller NCRI lægger dog skjul på de tætte bånd mellem MKO og NCRI eller på, at MKO er den dominerende kraft i NCRI. Der er ligeledes et væsentligt person- og familiesammenfald i de styrende organer i hhv. MKO og NCRI.

I anledning af at USA i 1997 offentliggjorde en liste over terrororganisationer, også omfattende MKO, offentliggjorde NCRI i 1998 endnu en publikation, »Legacy of a Misguided Policy«, der, som den første bog, tilbageviste USA's anklager. USA har senere tilføjet NCR/NCRI til deres liste over terrororganisationer ved at angive NCR/NCRI som andre navne for MKO. MKO er som bekendt optaget på EU's terrorlister, mens NCRI er undtaget.

Ud over propagandaarbejdet mod styret i Teheran anvender NCRI en betydelig del af sin propagandavirksomhed til at søge at få fjernet MKO fra USA's og EU's terrorlister. Den iranske